

N:o 95.

Toinen Saarna Kuudentenatoista Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Luukk. 7: 11–17.

Tämä evankeliumin kappale opettaa meitä tuntemaan Jumalan armon, työt ja voiman Kristuksen meidän Herramme valtakunnassa, niistä häntä kiittämään ja ylistämään, ja se kehottaa meitä puolestamme mielellämme häntä palvelemaan ja kuulemaan. Senhän vuoksi hänen ihmetöitensä ja laupeuttansa kerrotaan, että havaitsisimme hänen auttavan meitä kaikessa hädässä ja että me, tunnettuamme hänet auttajaksi, rupeisimme häntä rakastamaan, kiittäisimme häntä hyvistä teoistaan ja mielellämme kärsisimme ja kantaisimme, minkä hän hyväksi näkee päällemme panna. Varsinkin tulee meidän tietää ja olla varmat siitä, ettei hän sitä tee vahingoittaakseen ja hukuttaakseen meitä, vaan ainoastaan koetellakseen meitä, uskommeko häneen ja turvaammeko vahvalla luottamuksella häneen vai johonkin muuhun. Lihan ja veren luonto ja tapa on nimittäin sellainen, että ihminen aina ennen etsii apua ja lohdutusta muualta kuin Jumalalta, jolta ainoalta sitä tulee etsiä. Vasta viime kädessä, kun ei mikään muu näy auttavan, kääntyy hän Herran Jumalan puoleen, jos muutoin niin onnellisesti käypi, ettei hän kokonaan joudu epäilyksen valtaan ja juokse perkeleen kitaan, sillä monen käy niin, että kun ei enään mikään tahdo auttaa, he heittäytyvät perkeleen valtaan. Tämä taasen tulee siitä, etteivät he tunne Jumalata ja luulevat hänen unohtaneen heidät, jos hän antaa jonkun onnettomuuden heitä kohdata.

Tämmöisiä ajatuksia karkoittaakseen kuvailee tämä evankeliumi meille tapauksen, kuinka Herra Kristus käyttäytyy köyhää leskeä kohtaan tämän suurimmassa hädässä, hänen poikansa kuolemassa. Eihän maailmassa voi mitään suurempata kohdata kuin kuolema, jossa maailman kaikkineen täytyy lakata. Tässä suurimmassa hädässä auttaa hän ja herättää kuolleen meille esimerkiksi, jotka sitä kuulemme. Eihän tämä ole tapahtunut ainoastaan tuon lesken tai hänen poikansa tähden, vaan kuten Joh. 20: 31 sanoo: **Nämät ovat tapahtuneet ja kirjoitetut, että te uskoisitte.**

Näin painaa hän tämän ja kaikki rakkaan Herramme Kristuksen meille tekemät ihmetyöt meidän kaikkein sydämiin, aivan kuin sanoisi: Katsos, tässä kuulet, kuinka tämän lesken poika herätettiin kuolleista. Pidä tämä sydämellesi saarnattuna, että sen ottaisit vastaan ja siitä oppisit, mitä Jumala voi ja tahtoo tehdä, että hän voi ja tahtoo meitä auttaa kaikista hädistä, olkoot ne kuinka suuria tahansa. Kun siis hätä sinua ahdistaa ja sinusta näyttää kaikki apu ja neuvo mahdottomalta, älä silloin joudu epätoivoon vaan uudista tämä esimerkki sydämessäsi voidaksesi mitä parasta Herralta Kristukselta odottaa.

Eihän totisesti tämän vaimon kohtalo leikkiä ollut. Hän oli ensiksi kadottanut miehensä, ja sitten kuolee häneltä ainoa poika, jota hän oli rakastanut. Nyt pidettiin Juudaan kansan keskuudessa suurimpana rangaistuksena, jos

isä ja äiti eivät jättäneet mitään nimeä eli lasta jälkeensä. He pitivät sitä suurimpana Jumalan vihana. Sen vuoksi on tämänkin lesken, jonka kaikki toivo ja lohdutus miehen kuoleman jälkeen oli ainoassa pojassaan, täytynyt olla suuresti murheissaan, kun poikakin häneltä otettiin, jolloin ei hänelle enään mitään jäänyt maan päällä. Silloin varmaankin heräsi tämmöisiä ajatuksia hänessä: Katsos, sinäkin olet noita kirottuja vaimoja, joita Jumala niin vihaa, että heidän täytyy täältä eritä mitään nimeä jälkeensä jättämättä. Niinhän luetaan psalmeissa ja profeetoissa, että Jumala uhkaa tahtovansa hävittää jumalattoman juurinsa ja runkoinensa niin tarkoin, kuin jos joku puu niin tyyni hävitettäisiin, ettei yhtään lehteä tai oksaa siitä jäisi jällelle. Tämä se on suurin kiros ja rangaistus, niinkuin nähdään monesta keisarista, kuninkaasta ja ruhtinaasta, joille on niin käynyt, ettei heistä heidän kuoltuaan enään mitään tiedetä. Näyttäähän tämä pelkältä synnin rangaistukselta.

Tällä vaimolla on siis ollut suuri kärsimys, ei ainoastaan sen vuoksi että häneltä riistettiin pois ensin mies ja sitten ainoa poika, joten koko suku juurineen hävitettiin hänen silmänsä edestä, vaan vielä kipeämmin koski häneen tuo ajatus: Nyt näen Jumalan minua vihaavan ja olevani kirottu, sillä juuri sama rangaistus on minua kohdannut, jolla Jumala psalmeissa ja profeetoissa jumalattomia uhkaa, tahoten hävittää ne juurineen ja kantoineen. Näin myös minun käy. Siis oli Herran Kristuksen hänelle tekemä ihmetyö aivan odottamaton, ja jos joku olisi sanonut hänelle: poikasi on heti jälleen elävä silmäisi edessä, olisi hän epäilemättä sanonut: Ah, älä toki pilkkaa minun suurta kärsimystäni, salli minulle edes sen vertaa, että saan suurta viheläisyyttäni itkeä, äläkä vielä päälle päätteeksi ilkastele minua. Näin olisi hän varmaankin

vastannut, sillä hän oli suuresti murheen-alainen vaimo sekä kovaan kohtaloonsa että omaantuntoonsa nähden.

Mutta tämä kaikki on meille kuvattu, että oppisimme, ettei Jumalalle ole mitään mahdollista, olkoon vahinko, vaiva, viha kuinka suuri tahansa, sillä Jumala antaa rangaistuksen kohdata niin hyvin hurskaita kuin pahojakin. Niin, hän antaa pahojen istuskella ruusutarhoissakin ja heille kaiken hyvin käydä ja on hurskaita kohtaan ikäänkuin olisi heille vihainen eikä huolisi heistä. Kävihän pyhälle Jobillekin niin, että hänen kaikki lapsensa yhtenä päivänä surkeasti hukkuivat, hänen karjansa ja peltonsa ryöstettiin ja turmeltiin ja vihdoin hänen ruumiiseensakin hirmuiset taudit karkasivat. Hän oli viaton hurskas mies, ja kuitenkin täytyi hänen kärsiä rangaistus, jota ei yksikään jumalaton olisi kestänyt, sillä vihdoin sanoivat hänen ystävänsä hänelle: Sinulla lieene epäilemättä joku suuri, salainen synty omallatunnollasi, koska sinulle näin käy. He siis vielä lisäsivät hänen vaivaansa, vaikka olisi pitänyt lohduttaa. Mutta hän vastasi ja sanoi: En minä ole mitään tehnyt enkä siis ole mikään jumalaton, joitten Jumala usein antaa rankaisematta elää mellastella.

Raskaana kysymyksenä ahdisti siis tätäkin leskivaimoa se ajatus, miksi Herra rankaisee sekä hyviä että pahoja. Mutta hurskaille ei se tapahdu vihasta eikä epäsuosiosta, mutta jumalattomille tapahtuu se oikeasta vihasta, sillä heidät pitää juuritettaman pois. Heidän kansaan ei Jumala leikistä tiedä, vaan on hänellä täysi tosi. Jumalaa pelkääväisten kanssa taasen, jotka rangaistusta eivät ole ansainneet, tekee hän leikkiä ja koettelee heitä, pysyvätkö lujina. Jos sen tekevät ja ajattelevat: Jumalani, sinä tosin koettelet mutta et hylkää minua, niin hän palajaa ja antaa niin runsaan siunauksen kuin Jobillekin, joka sai kahden kertaisesti sen takaisin, minkä oli kadottanut, sekä tava-

raa että lapsia. Näin tekee hän tässäkin. Lesken kaikki ilo oli pojassa tämän vielä eläessä. Jumala koettelee häntä ja ottaa pojan pois, jolloin vaimolle ei muuta neuvoksi kuin itkeä ja parkua. Silloin tulee Jumala takaisin ja antaa hänelle kymmentä kertaa suuremman ilon, kuin hänellä on ollutkaan, sillä hän iloitsee nyt yhtenä hetkenä enemmän pojastaan kuin ennen koko elämänsä aikana. Näin runsaasti antaa Jumalamme takaisin, jos vaan häneen turvataan eikä epäillä.

Oppikoon siis tästä ken oppia taitaa: jos olemme hurskaita ja kiusaus tulee, niin että Herra Jumalamme näyttää meidät hyljänneen, niin muistakaamme aina hänen tarkoittavan ainoastaan meidän parastamme, älkäämmekä siitä pahentuko, että hän antaa noiden häijyläisten paavin ja piispain ynnä muiden saada tahtonsa perille. He luulevat sen ansainneensa Herralta Jumalaltamme ja jos heitä synneistä nuhdellaan, puollustavat he niitä ikäänkuin olisivat vaan oikein tehneet. Mutta, rakkaat ystävät, tunnustakaamme vapaasti ja sanoakaamme: Herra, sinä teet oikein, vaikka meitä rankaisetkin, sillä sinun edessäsi, Herra, ei meillä ole mitään oikeutta; kuitenkin toivomme sinun armollisesti meitä rankaisevan ja ajallasi lakkaavan. Jos näin teemme, ei ole mitään hätää, vaan me saamme luottaa apuun, näyttäköön se kuinka mahdolltomalta tahansa.

Liha ja veri kyllä sanoo, kun kiusauksessa olemme, että kaikki on mennyttä. Sillä kun Herra Jumalamme rupeaa meitä koettelemaan, tekee hän sen niin, ettemme tiedä, mikä siitä lopuksi tulee, ja vaikka silloin kuinka neuvottelisimme ja mieltisimme, ei löydy mitään ulospääsyä saarroksesta, niinkuin Jobikin (3: 23) kertoo miehestä, jonka tie on kätkeyty, tai niinkuin joku pimeässä ei osaa minnekään mennä. Ellei näin ahtaalle jouduta, ei mitään oikeata kiusausta ole. Jos joku nälkää nähdessään tietää vielä jonkun raha-

tai jyvä-varaston, ei siinä vielä oikea pimeys vallitse, mutta kun aivan neuvottomaksi ja voimattomaksi käydään, niin se vasta on oikeata rangaistusta. Kun tämänkin vaimon tie on kaikilta puolilta niin tukittu, ettei hän muuta voi päättää kuin olevansa kirottu ja Jumalan vihaama, niin silloin on hän siinä pimeydessä, josta ei mikään tie eikä porras ketäkään johdeta ulos.

Tämä kaikki on meille esimerkiksi kuvattu, että oppisimme pysymään vahvoina uskossa emmekä pitäisi Jumalata muuna kuin laupiaana Herrana, joka kyllä meitä koettelee ja näyttää vihaavan ja maailman kanssa nauravan meitä. Mutta kavahtakoon vaan ihminen tuota naurua älköönkään kauhistuko vihaa, jolla hän omiaan ahdistaa. Kyllähän välistä näyttää kuin pitäisi hän pahojen puolta ja ilman armoa vainoaisi hurskaita, mutta ei se ketään vahingoita ja kestää ainoastaan hetkisen. Mutta se on salattu ja hengellinen hetki, jota katsottakoon ummessa silmin, se on: uskolla, joka ei mitään näe, sillä usko puhuu näkymättömistä ja luottaa tuntemattomiin, Hepr. 11: 1.

Tietomiesten tiede käsittelee näkyväisiä, joita voidaan kokea ja ymmärtää. Kristitty taas puhuu näkymättömistä ja painavista asioista, joita ei nähdä eikä luulla olevan olemassa ja joita täytyy ajatella suorastaan mahdolltomiksi. Näin oli Saarankin, ja hänen poikansa laita. Siinä ei ollut muuta kuin paljas sana, sillä ei hänen ruumiinsa siihen kelvannut vanhuuden ja luonnon vuoksi, koska se oli hedelmätön, joten siis Iisakki oli aivan näkymättömän ja mahdoton ajatella. Ei tämäkään leski näe poikaansa eläväksi vaan kuolleeksi, mutta Kristus näkee hänet eläväksi ja saattaa kuolleen pojan henkiin tehden näin näkymättömän näkyväiseksi.

Mutta tuo kaikki tapahtuu sen vuoksi, kuten usein olen sanonut, että oppisimme luottamaan Herraan Jumalaamme, uskoisimme hä-

neen kaikissa hädissämme, emmekä peljästyisi, jos meille pahoin käy, emmekä siitäkään pahentuisi, vaikka jumalattomien hyvin kävisi. Onhan Herra Jumalamme kiusaaja, joka kiusaa omiaan ja antaa heidän pahoin käydä, että lujasti käsitettäisiin ja saataisiin kokea hänet armolliseksi Jumalaksi, vaikka hän välistä kätkee sen niin syvälle, ettei sitä voida nähdä. Sen jälkeen, kun pysytään lujina hänessä, tarvitsee lausua yksi ainoa sana, ja niin on ihminen uudelleen autettu. Tässäkin evankeliumissa lausuu hän ainoastaan sanan, ja herättää sillä pojan jälleen kuolleista.

Hän tahtoo täten osoittaa meille, että mikä meille on mahdotonta, se on hänelle helppoa ja maksaa ainoastaan yhden sanan: **Nouse ylös.** Vaikka tuo on pian sanottu, tekee se kuitenkin kuolleen eläväksi, jotta oppisimme, että hän tahtoo ja voi auttaa meitä kaikessa hädässä. Ken siis tahtoo kristitty olla, hän olkoon vahva uskossa, kiittäköön Jumalata ja hänen sanaansa ja sanokoon: Jumalan tahdon minä omistaa, häntä kiittää, ylistää ja palvele, mielelläni tehdä ja kärsiä mitä hän tahtoo, joka on niin valmis auttamaan ja voi sen niin helposti tehdä. Näin tulee tämän ja kaikkein toistenkin Herran Kristuksen ihmetöitten olla meille lohdutukseksi ja parannukseksi ja kiihottaa meitä häneen uskomaan ja häntä palvelemaan, jota ei millekään muulle Jumalalle saateta tehdä, sillä ei yksikään käyttäydy niin, kuin meidän rakas Herramme Jeesus Kristus on käyttäytynyt. Sen vuoksi me kiitämme ja ylistämme häntä joka päivä ja alati kehoitellamme muitakin samoin tekemään, johon Jumala päivä päivältä yhä enemmän apuansa antakoon. Tällainen on evankeliumimme oppi, mikäli se lesken esimerkissä kuvastuu.

Edelleen kuvataan tässä kertomuksessa Kristuksen oikea työ, jota varten hän on tullut ja hallitsee, nimittäin että hän kuoleman ottaisi pois ja antaisi elämän sijaan, kuten siitä

profeeta Jesaias 25: 8 on ennustanut: **Kuolema pitää nieltämän ijankaikkisesti**, ja P. Paavali sanoo 1 Kor. 15: 24–26, että Kristuksen täytyy hallita siihen asti, kunnes hän viimeisen vihollisen, kuoleman, kukistaa kristityistänsä ja antaa heille pelkän ijankaikkisen elämän, jonka jälkeen hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun. Tämä on se työ, jonka hän tahtoo toimittaa kristikunnassaan ja jonka hän nyt uskossa alkaa ennen ruumiillista kuolemata. Kun hän sitten on kaikki oman koonnut yhteen uskoon, on hän yhdessä hetkessä viimeisenä päivänä sen heissä täyttävä.

Merkkeinä, esikuvina ja todistuksina siitä ovat nämä ja muut tapaukset, joissa hän on muutamia kuolleita jälleen henkiin herättänyt. Mutta nämä ovat ainoastaan sen työn alkajaisia, jonka hän lopussa tahtoo koko kristikunnalleen tehdä. Tässä onkin sekä kuoleman että elämän kuvat asetettu sattuvasti rinnakkain ja osoitettu mistä kumpikin tulee, kuinka ne toisensa kukistavat ja kuinka Kristus osoittaa valtansa ja voimansa kuolemassa.

Kun ensiksikin kuulet Raamatun puhuvan ihmisen kuolemasta, et sinä saa ajatella ainoastaan hautaa ja paaria ja sitä kammottavaa kuvaa, että henki erkanee ruumiista, joka sitten mätäneee ja raukeee tyhjäksi, vaan sinun täytyy myöskin ajatella syytä, miksi ihminen kuolemaan joutuu, ja mitä se myötänsä tuo. Eihän kuolema tule ilman syytä. Täksi syyksi osoittaa ja opettaa Raamattu synnin ja Jumalan vihan. Tämä se tuopi mukanaan kuoleman, joka on aina siinä, kurkistelee siitä ulos, vaikuttaa ja vetää perässään kaiken ruumiillisen kurjuuden ja onnettomuuden maan päällä, jota paitsi se ijankaikkisesti erottaa ihmisen Jumalasta ja kaikesta hänen armostaan ja ilostaan.

Missä taasen toisaalta elämästä puhutaan, täytyy sinun siinäkin tarkastaa syytä, joka elämän tuottaa ja antaa. Sen täytyy olla vanhurs-

kaus, jonka kautta ihminen on Jumalalle otollinen ja jonka kautta mielisuosio ja halu Jumalaan ja ilo hänessä on taas saanut sijaa ihmissydämessä. Näin saavuttaa ihminen Jumalalta ijankaikkisesti kaikkea hyvää, mitä vaan pyytää.

Tässä kuvassa saat sinä nähdä kahdenlaisia henkilöitä ja kahdenlaista kuolleen kohtelemista niissä, jotka kantavat vainajata kauptungista hautaan, ja Kristuksessa, joka tulee häntä vastaan. Kaikki ihmiset tietävät hyvästi, että heidän täytyy kuolla, sillä meidän kaikkein täytyy kulkea samaa tietä ja me näemme kuoleman edessämme, vieressämme ja takanamme, jota ihmiskunnan surkeutta kaikki pakanalliset viisaatkin ovat valittaneet. Mutta kuoleman syytä ja syntyä he eivät ole voineet havaita. Suurin osa luulee meidän kuolevan kuin eläimet ja ihmisten olevan luotuja sellaisiksi, että heidän täytyy kuolla.

Toiset taasen, kun ovat nähneet, että niin paljon onnettomuutta, viheliäisyyttä ja surkeutta ihmiskunnassa löytyy, että niin monta ihmistä kuolee ennen aikansa ja monikin hirmuisella tavalla hukkuu, joka kaikki ei voi olla satunnaista, ovat koettaneet kyllä tarkasti tutkia ja ihmetelleet, mistä kuitenkin se tulee, että ihmiselle sellaista tapahtuu, vaikka hän on jaloin kaikista elävistä luontokappaleista ja hänen pitäisi paraiten voida itseään vahingoista varjella. Mutta he eivät ole voineet keksiä muuta syytä tuohon pahaan, kuin että moni ihminen syöksyy itsestään oman pahuutensa tai yksipäisyytensä tähden kuolemaan ja muuhun onnettomuuteen. Ja kylläpä onkin itsestään suuri ihme, mikä siihen on syynä, kun ihminen voi olla niin paha, että tahallaan viskautuu hätään ja kurjuuteen.

Tässä opettaa Raamattu meitä, että kuolema on alkanut paratiisissa kielletyn hedelmän syömisestä, se on: ensimmäisten vanhempiemme tottelemattomuudesta, ja sitten on se

kulkenut perintönä kaikille ihmisille heidän synteinsä tähden. Ellei mitään syntiä olisi, ei olisi mitään kuolematakaan. Syntiä taasen eivät ole ainoastaan törkeät tekosynnit, huoruus, murha j. n. e., koska nekin kuolevat, jotka eivät niitä tee eivätkä voi tehdä, niinkuin pienet kehtolapset; vieläpä suurten pyhäin profetaain, Johannes Kastajankin, on täytynyt kaikkein kuolla.

Siis täytyy tässä olla jotain suurempaa ja muuta syntiä, jonka tähden koko ihmiskunta on kuolemaan vikapää, kuin murha ja semmoiset julkiset pahat teot, joita mestaaja kuoleamalla rankaisee. Tämä synti on se, jonka Aadamista ja Eevasta olemme perineet, joka tulee isästä ja äidistä ja asuu luonnossa ja on synnynnäistä kaikille ihmisille, jotka ovat ja pysyvät sellaisina, jonkalaisiksi Aadami ja Eeva tulivat syntiä tehtyänsä. He ovat luopuneet pois Jumalasta ja ovat täynnä pahaan halua ja tottelemattomuutta Jumalata ja hänen tahtoansa vastaan. Me olemme kaikki tuomitut Jumalan vihan ja kuoleman alaisiksi, niin että meidän täytyy ijankaikkisesti olla erotettuja Jumalasta. Näin osoittaa Jumala kaikille ihmisille totisen, hirmuisen vihansa, jonka synnin tähden vedämme päällemme. Siitä syystä täytyy meidän kaikkein astua kuolemaan, johon emme kuitenkaan muuten joutuisi, elleimme syntyisi lihasta ja verestä, vaan meidänpä täytyykin kantaa esivanhempiemme velkaa, niin että mekin siis olemme syntisiksi tulleet ja kuolemaan vikapäiksi.

Ps. 90: 7 opettaa meitä Mooses näin: **Sen tekee sinun vihas, että me niin hukumme; ja sinun hirmuisuutes, että me niin äkistä täältä temmataan.** Syynä on Jumalan viha, sanoo hän, joten siis kuolema ei ole mikään satunnainen tapaturma eikä Jumalan luomus ihmisessä, vaan sen syy on meissä itsessämme, sillä me olemme syntisiä. Koska siis viha on olemassa, niin täytyy syynkin olla olemas-

sa, joka sellaisen vihan ansaitsee. Tämä viha ei ole vähäpätöistä, pientä mieliharmia vaan sellaista kiivautta, jota ei yksikään ihminen voi kestää sen alla maahan vaipumatta. Kuitenkin on maailma niin sokea, ettei se tuollaista Jumalan vihaa näe eikä siitä välitä; eivätpä pyhätäkään sitä oikein ymmärrä, kuten samassa luvussa v. 11 edelleen sanoo: **Kuka uskoo sinun niin raskaasti vihastuvan? Kuka pelkää senkaltaista sinun hirmuisuuttas?**

Vielä vähemmin voi maailma tietää, kuinka tuollaisesta surkeudesta olisi irti ja vapaaksi päästävä, sillä omalla viisaudellaan ja voimallaan ei se siihen pysty, vaikka se sokeudessaan rohkeneekin Jumalan vihasta kuultuaan sovittaa Jumalan vihaa töillään ja vaelluksellaan ja ansaita elämätä. Koska nimittäin kaikki ihmiset syntymästään jo ovat syntisiä, Jumalan vihan ja kuoleman alaisiksi heitettyjä, kuinka voisimme me töillämme ja ponnistuksillamme itsiämme kuolemasta irti temmata? Niin, siinä loppuu kaikki ihmisen lohdutus ja toivo, kun pitäisi kuolemata torjuttaman tai sen edessä kestää, kuten P. Paavali 1 Tessal. 4: 13 sanoo: **Ettette murehtisi niinkuin pakanat, joilla toivoa ei ole.**

Eiväthän nämä tiedä siitä mitään, kuinka se on mahdollista, että joku ihminen jälleen pääsee kuolemasta, vaan ajattelevat: kerran kuollut on, hän pysyy kuolleen ijankaikkisesti ja raukee vallan tyhjiin. Toiset taas, niinkuin juutalaiset, turkkilaiset, paavilaiset, vaikka he kuulevat ylösnousemuksen tapahtuvan, eivät kuitenkaan tiedä, kuinka tulisivat vanhurskasten ja autuaitten ylösnousemukseen, jonka luulevat ansaitsevansa omin voiminsa ja omalla elämällään. Me munkitkin olemme tähän asti uskoneet ja opettaneet, että jos ankarasti pidämme veljeskuntamme asetukset, rukoilemme paljon, luemme messuja j.

n. e., niin Jumala muka katsoo noin pyhää elämätä ja auttaa sen vuoksi ei ainoastaan meidät vaan muutkin kuolemasta.

Tämä ei kuitenkaan ole mitään muuta kuin turha ihmislohdutus ja toivo ilman Jumalan sanaa. Eihän meissä voi olla tuollaista voimaa ja kykyä itsemme auttamiseksi, koska kerran kaikki olemme synnin tähden kuolemaan vajonneet, niin ettemme voi edes ruumiillista kuolemaa välttää, joten siis paljoa vähemmän voimme pelastua ja päästä erillemme ijankaikkisesta kuolemasta. Tämäkin on meidän itse täytynyt kokea munkkimenollamme ja tekopyhyydellämme, sillä vaikka kuvankin sitä harjoitimme ja sillä itseämme lohdutimme, on kaikki kuitenkin lopulta kääntynyt turhaksi. Kun tultiin omantunnon hätään, jossa sen olisi pitänyt kilvoitella ja seisoa Jumalan tuomion edessä, silloin on kaikki tuollainen lohdutus sydäimestä haihtunut eikä ole jäänyt muuta jällelle kuin pelkkä vapiseva epätoivo, epäily ja neuvottomuus sekä tämmöiset ajatukset: Ah, minä en ole kyllin pyhästi elänyt, minne pakenenkaan Jumalan tuomiota? j. n. e. Sillä pitäähän lopulta kuitenkin siihen tultaman, että ihminen tuntee ja havaitsee, mitä kaikkein pyhien on täytynyt kokea ja tunnustaa, nimittäin ettei kukaan voi Jumalan tuomion edessä elämällensä kestää, olipa sitten ollut kuinka hyvä tahansa.

Tästä sanoo profeeta Jesaias (49: 24): **Otetaanko saalis väkevältä pois? Taitaako joku päästää hurskaan vangit?** Väkeväksi sanoo hän kuoleman valtaa, joka kaikki ihmiset käsiinsä tempaa ja surmaa, eikä ole yhtäkään niin väkevää, joka voisi häntä vastustaa ja häneltä hänen saalistansa riistää. Hurskas taas on laki tuomioinensa, joka on Jumalan tuomio. Se pitää täydellä oikeudella kaikki ihmiset vangittuina, josta ei kukaan voi itseään vapauttaa eikä irrottaa, sillä niissä kahleissa täytyy kaikkein, mikäli se heistä itsestään riip-

puu, pysyä ijankaikkisesti kytkettyinä. Ovat-han he synneillään ja tottelemattomuudellaan itse tuollaisen vankeuden ansainneet ja vanhurskaan ijankaikkisen vihan alaisiksi joutuneet.

Yhdessäkään luodussa ei siis ole mitään apua tätä vastaan, vaan on itse Jumalan täytynyt armahtaa tuollaista surkeuttamme ja siihen keino keksiä, kuten hän samassa profetassa Jes. 49: 25 sanookin: **Nyt pitää vangit väkevältä otettaman pois ja tuiman saalis irralle pääsemän.** Tämä on täytynyt Kristuksen, itse Jumalan Pojan tehdä ja sen vuoksi tulla ihmiseksi, se on: ottaa päällensä meidän kuolemamme ja samalla myöskin sen syy, synti ja Jumalan viha, auttaaksensa meitä niistä ja saattaaksensa elämään ja vanhurskauteen. Sillä niinkuin yhden ihmisen kautta nuo molemmat, synti ja kuolema, ovat päällemme tulleet, niin on myöskin yhden ihmisen kautta, joka kuoleman on voittanut, vanhurskauden ja elämän täytynyt tulla meille annetuksi, sanoo P. Paavali Room. 5: 17.

tämä elämän työ on siis sen kaltainen, että me tulemme siihen ilman omaa työtämme ja tekoamme, samoin kuin me työttämme ja teottamme olemme syntiin ja kuolemaan joutuneet. Samoin kuin emme ole kuolemata ansainneet emmekä itsellemme saattaneet muulla tavalla, kuin että olemme Adamista syntyneet, jonka vuoksi vieras synti on lihamme ja veremme niin myrkyttänyt, että meidän täytyy kuolla, samoin tai paljoka vähemmin voimme itse ansaita tai hankkia pelastuksen synnistä ja kuolemasta, se on: vanhurskauden ja elämän, sillä siihenkin vaaditaan vieras vanhurskaus ja elämä. Samoin kuin siis synti on meihin Adamista syntyneinä, perintönä kulkenut ja tullut omaksemme, samoin täytyy myöskin Kristuksen vanhurskauden ja elämän tulla meidän omaksemme, ja sillä tavalla, että tämä vanhurskauden ja elämän voima meissä

vaikuttaa ikäänkuin olisi sekin meihin hänestä syntynyt.

Onhan Kristuksessa ei ainoastaan persoonallinen vaan myöskin vaikuttava ja voimallinen vanhurskaus ja elämä, niin, oikein kuohuva lähde, joka virtaa kaikkiin, jotka hänestä ovat osallisia, samoin kuin synti ja kuolema on Adamista koko ihmisluontoon vuotanut. Asia on siis näin, että ihmiset tulevat synnistä ja kuolemasta vanhurskaiksi ja eläviksi, ei itsestänsä eikä omista voimistaan, vaan tämän Herran Kristuksen vieraalla vanhurskaudella ja elämällä, siten nimittäin, että hän kädellään rupee heihin ja sanansa kautta lahjoittaa heille työnsä ja voimansa synnin ja kuoleman hävittämiseksi, ja he sen uskovat.

Siitä syystä meitä kristityiksi sanotaan, se on: vanhurskaiksi eläviksi ja autuaiksi ihmiksi, että meillä on tämä Herra, josta me tulemme osallisiksi hänen sanaansa ja sakramentteihinsa uskomalla, ja joka oman voimansa ja valtansa kautta on oikea synnin surmaaja ja kuoleman hävittäjä – minä sanon meidän syntimme ja meidän kuolemamme, jotka olivat murhanneet ja nielleet meidät. Hän on molemmat tehnyt omassa ruumiissaan ottamalla meidän syntimme ja kuolemamme päälleen. Mutta koska hänessä ei ollut mitään syntiä eikä kuoleman syytä, vaan hän päinvastoin oli täynnä ijankaikkista vanhurskautta ja elämätä, ja koska synnillä ja kuolemalla ei ollut mitään oikeutta häneen, niin on ne hänessä tuomittu ja tyhjäksi tehty, ja meille on lahjoitettu sula vanhurskaus ja elämä synnin ja kuoleman sijaan. Hän on nimittäin voittonsa ja ylösousemisensa jälkeen perustanut sellaisen valtakunnan kristikuntaan, jossa hän lakkaamatta anteeksi antamisella ja henkensä voimalla hävittää syntiä kristityistänsä hamaan kuolemaan ja hautaan saakka ja panee elämän heissä alkuun uskon kautta, kunnes hän heidät kaikki kokoo yhtenä päivänä, jolloin hän tah-

too antaa heille sekä ruumiin että sielun puolesta täydellisen vanhurskauden ja elämän.

Tämä kaikki on evankeliumissamme selvästi ja suloisesti kuvattu. Tämä nuorukainen kuolee, ei sen vuoksi että olisi murhaaja, huorintekijä tai julkisyntinen ollut, jonka olisi täytyntä saada rangaistus pahoista töistensä. Ennen kuin onkaan sellaisiin synteihin vika-pää, joita täysikasvuiset ja vanhoiksi tulleet tekevät, tempaa hänet kuolema pois ainoastaan sen synnin tähden, jossa hän oli syntynyt, niin että äiti saattoi kyllä valittaa omaa syyllisyyttään poikansa menettämisestä, sillä häneltähän tämä oli synnin ja kuoleman perinyt.

Kun hän sitten nyt on kuollut, niin mistä on neuvoa, apua ja lohdutusta? Ei äidin murheesta eikä itkusta, vaikka se sangen suurikin oli. Jos ihmistyö ja teko olisi tässä voinut jotakin hankkia ja ansaita, niin aivan varmaan olisivat tämän lesken kyyneleet sen tehneet, sillä ne vuotivat äärettömästä sydämen tuskasta, niissä ilmeni murheellinen, kurja äiti, jonka sydän pakahtui rakkaudesta poikaansa kohtaan ja joka sillä hetkellä olisi halusta kaikki tehnyt ja kärsinyt, oman kuolemansakin, jos sillä olisi voinut poikansa pelastaa. Nyt hänen kuoltuaan on kai hänen salainen toivonsa ja huokauksensa: Ah, jospa Jumala soisi, että poikani vielä eläisi tai voisi jälleen henkiin palata.

Tämä piilee niin syvällä hänen sydämesään, ettei hän sitä itse näe, eikä uskalla hän ajatellakaan sellaista rukousta, vaikka se kokonaan täyttää hänen sydämensä. Jos hän kysyttäessä olisi tunnustanut, mikä oli hänen korkein toivomuksensa ja hartain rukouksensa Jumalan puoleen, ei hän olisi muuta voinut sanoa kuin: Ah, mitäpä muuta maan päällä pyytäisin tai rukoilisin, kuin että poikani eläisi! Tämä on paljoo sydämellisempi, palavam-

pi rukous, kuin kukaan voi lausua, sillä se lähtee pelkästä sanomattomasta huokauksesta.

Mutta tyhjää ja hyödytöntä on sellainen sekä hänelle että kaikille ihmisille, sen täytyy omaan mahdottomuuteensa ja epätoivoon ruveta. Sillä tämä leski oli jo ennen sydämes-tään huokaillut, itkenyt ja rukoillut, ennen kuin hänen poikansa kuoli, että olisi saanut hänen elossa pitää, mutta kun siitä ei mitään apua ollut, ja kun poika nyt on vainaja, on hänellä paljoo vähemmän lohdutusta hänen elämisestään, sillä hän näkee hyvästi, ettei kuolutta kyyneleillä eikä huokauksilla voida henkiin palauttaa, muutoinhan toisetkin äidit olisivat sen tehneet tai vielä tekisivät.

Sanalla sanoen, se on epäusko, joka tukeuttaa hänen rukouksensa ja tekee sen tyhjäksi. Näin sai hän poikansa takaisin ilman omaa ja kaikkein ihmisten ajatusta, toivoa ja työtä, ainoastaan sentähden, että Herra tulee saapuville ja armahtaa leskiraukkaa, kuten teksti sanoo, sekä lohduttaa häntä ei ainoastaan ystävällisillä sanoilla vaan myöskin sillä voimalla ja työllä, jolla hän antaa pojan elävänä takaisin äidille, niin että hänen täytyi sanoa, ettei tässä ollut vaikuttamassa hänen eikä kenenkään ihmisen ansio vaan Herran pelkkä armo ja laupeus, ja että hän on sellainen Herra, **joka ylönpalttisesti voi tehdä ja antaa kaiken senkin ylitse, kuin me rukoilemme taikka ymmärrämme**, niinkuin tämänpäiväinen epistola Efes. 3: 20 sanoo. Onhan hänen tapansa se, että hän aina **vie pyhänsä ihmeellisesti**, kuten Ps. 4: 4 sanoo, ja kuulee kristityitä hädässä, pelastaa ja auttaa heitä, ei heidän oman ajatuksensa, toivonsa tai uskonsa mukaan vaan oman jumalallisen, kaikkivaltiaan voimansa jälkeen, kun kaikki ihmisneuvo on turhaa ja epätoivoista.

Katsoppas tässä, kuinka Herra kohtelee kuolemata, kun se hänen eteensä sattuu. Hän osoittaa tässä meille lohdutukseksi, mitä hän

kristityillensäkin tahtoo tehdä, kun kuolema heidät saavuttaa kuten tämän nuorukaisen. Näethän tässä kaksi saattoa eli joukkoa tulevan vastaksuten: toinen on leskiparka ja kansa, jotka saattavat kuollutta nuorukaista hautaan, toinen on Kristus ja hänen seuralaisensa, jotka hänen kanssansa kaupunkiin kulkevat. Ensimmäinen kuva näyttää, mitä me olemme ja mitä me Kristukselle tuomme, sillä se on kuva koko maailmasta ja sen menosta maan päällä. Siinä on nyt joukko, jossa kaikki vaeltavat kuolemaan ja joiden täytyy kaupungista mennä pois, ja Kristus, joka paikalle saapuen ei löydä mitään muuta kuin pelkkää kuoleman alaista menoa.

Sellainen on kaiken maailman meno maan päällä. Jos oikein sitä tarkastat, mitäs siinä muuta näet kuin pelkkää kuoleman kuvaa ja työtä alituista ja jokapäiväistä kulkua kuolemaa kohden aina viimeiseen päivään saakka. Ehtimiseen kuolee täällä toinen toisensa perään, ja jälkeen elävien surullisena tehtävänä on ainoastaan saattaa toinen toisensa hautaan, jonne jokainen toistaan seuraa. Tämmöisillä hautajaissaatoilla ja viimeisen palveluksen toimittamisella vainajille he todistavat, että tänään tai huomenna toiset heitäkin maahan saattavat. Sen vuoksi Kristuksin sanoo maailman menosta ja hallituksesta niille, joita hän kutsuu valtakuntaansa: **Anna kuolleet haudata kuolleitansa**, Matt. 8: 22.

sinä näet siis tällä puolella eli koko maailman ja ihmiskunnan joukossa aivan pelkkää kuolemata. Sen me tuomme mukamme, sitä kuljetamme ja raastamme peräsämme aina äidin kohdusta asti; me menemme kaikki yhtäläisesti toinen toisemme kanssa samaa tietä, paitsi että toinen kulkee eli kannetaan aina toisten edellä, jolloin toisten täytyy seurata, kunnes viimeisen lähtövuoro tulee. Ei ole siihen mitään pelastusta eikä apua yhdessäkään luontokappaleessa. Kuole-

ma hallitsee heitä kaikkia, sanoo P. Paavali Room. 5: 14, ja tempaa heidät kaikki pois mistään vastustuksesta lukua pitämättä. Niin, tuollaisella näytelmällä ja kuvalla, kun yhden maahan kaataa, uhkaa kuolema lisäksi kaikkia muita, jotka vielä elävät ja kuollutta hautaan saattavat, ja näyttää heidän jo olevan hänen pauloissaan ja vallassaan, milloin hän vaan hyväksi näkee heihin karata.

Mutta sen rinnalla näet sinä myöskin elämän lohdullisen vastakuvan; sinä näet Herran Kristuksen ihanan voitokkaan seurueen, joka ei kulje kuolleen kanssa ulos kaupungista vaan kuollutta vastaan kaupunkia kohden kävellen, ei kuitenkaan niinkuin toiset haudalta kotiin palaten, kunnes taasen heidät tai toisia ulos kannetaan. Sillä ei hän tule paikalle tuollaiset kuolemanajatukset mielessä, että hänen täytyisi myöskin sitä peljätä ja olla sen vallan alainen, vaan hän astuu rohkeasti sen eteen sitä vastustamaan niinkuin se, jolla on valta ja voima sen yli. Ensiksi lohduttaa hän tuota leskiparkaa, jolla ei muuta ole kuin kuolemata sydämessä, ja sanoo, ettei hänen pitäisi enään itkemän eikä murehtiman. Toisellaiset sanat ja käytökset on hänelle, kuin yhdelläkään muulla ihmisellä saattaa olla. Hän astuu paarten luokse, koskettaa niihin kädellään, käskee kaikkein seisahtumaan, hänellä on heti valmiina sana ja hän lausuu: **Nuorukainen, minä sanon sinulle, nouse ylös**. Noita sanoja seuraa paikalla voima ja vaikutus, sillä kuollut ei enään makaa tuossa kuten ennen, vaan nousee ylös niin peitettynä ja käärittynä kuin oli, alkaa puhua ja näyttää, ettei hän enään ole kuollut vaan elää.

Aivan ihmeellinen, äkillinen muutos kuolemasta elämään tapahtui tässä nuorukaisessa. Missä jokainen elon kipinä jo kauvan sitten on sammunut eikä enään mitään elämätä ole jäljellä, siinä täytyy nyt kohta olla hengitys, veri, tunto, liikunta, mieli, puhe ja kaikki, mitä elä-

mään kuuluu, silmänräpäyksessä täydellisesti jälleen annettuna. Näin muuttaa Kristus tuon kaupungista tulevan murheellisen hautaussaaton yhdellä sanalla kauniiksi, suloiseksi ja iloiseksi elämän saatoksi, jossa sekä tämä nuorukainen, jota äsken neljä tai useampi kanto maan poveen kätkeväksi, että hänen murheellinen äitinsä koko joukon keralla seuraavat Herraa Kristusta iloisesti kaupunkiin takaisin omaistensa luokse unohtaen nyt kuoleman, parit ja haudan ja kerskaton ja riemuiten sulasta elämästä.

Mutta tuollainen ylistys ja kunnia tämmöisestä työstä ei kuulukaan kenellekään, paitsi ainoastaan Herralle Kristukselle, jonka ainoan voimassa ja vallassa on kuoleman hävittäminen ja sen elämäksi muuttaminen, jonka hän yksin todistaakin. Siis on sanoma ja maine Kristuksesta, jonka evankelista kertoo levinneen koko maahan, kirjoitettiin meille lohdutukseksi ja iloksi kuoleman peljätystä ja tuskaa vastaan, että tietäisimme, mikä Vapah-taja meillä on Kristuksessa. Hän nimittäin osoittautuikin täällä maan päällä palvelukseen, virassaan ja orjan muodossaan sellaiseksi, joka on sekä kuoleman että elämän mahdollinen Herra, hävittää edellisen ja tuottaa valkeuteen jälkimäisen. Missä tahansa ja kuinka usein kuolema tulikin häntä vastaan tai muuten kohtaisi häntä, esimerkiksi synagoogan päämiehen tyttäressä, Latsaruksessa ja viimein hänen omassa persoonassaan, niin hän sen otti pois ja teki tyhjäksi.

Sen tahtoo hän myöskin toteuttaa meidän ja kaikkein kristittyjen kuolemassa, joka on heidät maan poveen painanut ja luulee ne kokonaan suuhunsa saaneen, ja sen on hän omalla suullansa ja sanallansa luvannut ja vakuuttanut Joh. 11: 25: **Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minun päälleni, hän elää, ehkä hän olis kuollut;** samoin Joh. 5: 28: **Hetki tulee, jona kaikki ne jotka**

haudoissa ovat, saavat kuulla Ihmisen Pojan äänen, ja pitää tuleman edes j. n. e. Silloin vasta se sana oikein täytetään, jota hän tällä ja saman kaltaisilla esimerkeillä on kuvannut. Hän on säästänyt sen siksi, jolloin tahtoo täyttää sen ei ainoastaan muutamissa yksityisissä vaan kerrallaan kaikissa, silloin on hän myöskin kerrallaan nielaiseva kuoleman, kuten Jes. 25: 8 sanoo, niin ettei se enään ketään murhaa eikä hätyytä.

Siitäpä vasta tulee oikein ihana, suloinen saattojoukko, kun hän silmänräpäyksessä kokoo yhteen kaikki kuolleet maasta, tomusta, tuhkasta, ilmasta, vedestä ja joka paikassa. Hän kutsuu heidät yhdellä sanallaan ja on, kuten P. Paavali sanoo 1 Tessal. 4: 14, heidän päänänsä tuoden esille mukanaan kaikkein uskovaisten lukemattoman joukon ja asettaen heidät kuolemasta ja kaikesta kurjuudesta ijankaikkiseen elämään. Hän on, kuten Jes. 25: 8 sanoo, **pyyhkivä kyyneleet pois jokaisen kasvoista,** niin että he ijankaikkisella ilolla, ylistyksellä ja kunnialla ylistävät ja kiittävät ijankaikkisesti ja lakkaamatta tätä Herraa.

Tätä tulee meidänkin oppia uskomaan ja tällä lohduttautua kuoleman ja muussa hädässä, niin että kun se paikka tulee, ettemme muuta näe kuin pelkkää kuolemata ja tuhoa, kuten tämä leskiraukka pojassaan, niin jos olemme jo kuoleman kidassa, jossa tilassa hänen poikaansa paarilla hautaan kannettiin, pitää meidän kuitenkin siitä lujat olla, että meillä Kristuksessa on voitto kuolemasta ja elämä. Uskon Kristukseen täytyy olla sellainen, tahi ainakin olla sitä oppimassa ja harjoittamassa, kuten epistola Hepr. 11: 1 sanoo, että se voisi turvautua ja toivoa näkymättömiin, vieläpä aivan vastakkaisiltakin näyttäviin näkymäisiinkin, niinkuin Kristuskin tässä tahtoo tämän lesken uskomaan ja toivomaan elämätä sanoessaan: **älä itke.** Tuollainen usko oli leskellä heikko ja pieni kuten se meissäkin on, sillä

hän ja koko maailma oli mielensä, tuntemisensa ja ajatuksensa jälkeen kaiken toivonkin elämästä heittäneet.

Hän tahtoo, näetkös, opettaa meitä tästäkin kokemuksestamme, että meistä ja meissä ei mitään ole kuin pelkkää katoovaista ja kuolemata, mutta hänestä ja hänessä on sula elä-

mä, joka nielee sekä syntimme että kuolemamme. Mitä enemmän viheliäisyyttä ja kuolemata meissä on, sitä suuremman ja runsaamman lohdutuksen ja elämän saamme hänessä tuntea, jos vaan uskolla häneen lujasti turvaamme, johon hän meitä sekä sanallaan että tällaisilla esimerkeillään houkutelkoon ja kehoitelkoon. Amen.